

се наприказаха. Тѣ заедно дойдоха до кѣщата на Бойковски, Стойко мислѣше да измоли дѣда Генка, та да го заведе у тѣхъ за обѣдъ и вечеря. Бойковски не бѣше удома, а жена му посрѣщна сърдито Стойка и издаде гърмогласно и отсѣчено своето veto. Тя подозираше, че, като се събератъ у Стойкови, безъ-друго ще я придумватъ. Като нѣмаше какво да прави, дѣдо Генко се отказа отъ многожеланата визита, а Стойко си излѣзе нажаленъ.

Сродникътъ Стойко Николовъ, кундурадгия, бѣше единъ добъръ и веселъ човѣкъ. И той на общо основание бѣ попадналъ въ София. „Ехъ, дѣто има повече калабалѣкъ, и повече работа има“ — си бѣ казалъ той. Човѣкъ съвсѣмъ ограниченъ, той бѣ свилъ гнѣздце тукъ. Отъ сутра до вечеръ извиваше чука и шиеше пригърбенъ въ скромното си тѣсно дюкянче повече ветхи обуца, майка му ходѣше по кѣщитѣ да тѣче, а стопанката му въ свободното отъ кѣщни занятия врѣме предѣше вълна и плетѣше чорапи. Сѣщо като дѣдови Колюви, и тѣ съставяха едно добро сѣмейство. Наистина, прѣкарваха оскѣденъ животъ, надвиваха съ голѣмъ трудъ и пестене, но бѣха щастливи, доволни. Живѣха съ надеждата за още по-добръ занапрѣдъ. Стойко имаше и двѣ дѣчица, момченца, които вече ходѣха на училище.

Стойкови обичаха и уважаваха Бойковски, радваха се, щомъ чуеха нѣщо добро за него и винаги, при случай, съ нѣкаква гордостъ заявяваха, че сѣ роднина. Често пѣти имъ се искаше да отидатъ у него нагости — и самъ Бойковски ги бѣше канилъ настойчиво нѣколко пѣти. Но все нѣкакъ се срамуваха. Ехъ, сиромаси хора, пакъ може тамъ да сварятъ и други нѣкои . . — Еднажъ, — на третия денъ на Великденъ, — Стойко, жена му, майка му и едно дѣте съ тѣхъ дойдохъ нагости у Бойковски. По двора никого нѣмаше. Тѣ се доволно врѣме помаяха свѣдливо и зѣпаха върху новата кѣща. Пенето стоеше на прага и плахо изгледваше непознатитѣ гости. По едно-врѣме и слугинята подаде глава изъ готварницата. Тѣ я видѣха и ѣ се обадиха. Слѣдъ малко тѣ зачуха, какъ Бойковска изкрѣщѣ едно на слугинята :